

Cor Ritmeester

lid van fotoclub Zwijndrecht

Als ik, twee trappen hoog, voor de deur van de zolder- annex werkkamer sta, waarschuwt en verontschuldigt Cor zich. "Let niet op de rommel, want ik ben een verzamelaar." Ik ben wel wat gewend, maar er is geen woord teveel gezegd. Hij trekt een laatje open van één van de vele kastjes en laat me zien wat er in zit. Van een vogelskeletje tot verroeste spijkers en 'alles wat daar tussenin zit'.

"Als ik op straat loop, kijk ik veel naar beneden en raap ik zelfs elastiekjes nog op. Schroeven, stukken fietsketting, of zelfs de helft van een walnoot, het gaat allemaal mee om eens gefotografeerd te worden." Cor is echter niet de fotograaf van rommel en afval, of die de vergankelijkheid als thema kiest. Sterker nog, als je zijn foto's bekijkt, denk je eerder aan een estheet of iemand die zich tot de kunstfotografie voelt aangetrokken. Cor maakt vooral graag foto's, waarbij het soms raden is wat het in het echt is, en stelt veel van zijn foto's samen, of componeert ze, met maar een paar

"fotografie is magie"

beeldelementen. De dingen van alledag veranderen onder zijn handen en de camera tot raadselachtige objecten.

'Zestien en al lid van een fotoclub', waar vind je dat nog?

"Ik was 15 toen een buurjongen een camera te koop had. Ik kocht die niet, maar een paar maanden later wel een nieuwe betaalbare Praktica. Ik was 16 toen ik lid werd van een fotoclub. Bevlogen mensen, maar er waren er ook die precies vertelden hoe en wat je moest fotograferen. Ik heb er heel veel geleerd, en de doka had na één jaar geen geheimen meer voor me. Toch hield ik die club voor gezien. Het was de puber in me, of het keurslijf van de club, of misschien beide. Pas veel later in de digitale tijd heb ik me, na een open dag, bij de Fotoclub Zwijndrecht aangesloten.

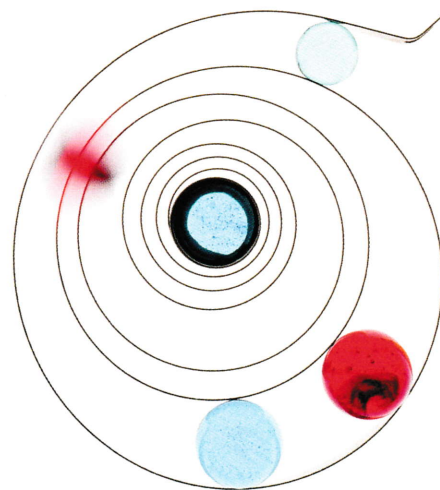
Cor is een aanhanger van minimalistische en abstracte fotografie. Twee stromingen, die ontstonden in de jaren 1960 en nog steeds veel 'volgelingen' tellen. In het minimalisme is eerder de vraag: wat laat je weg,

dan wat zet je er op. Zelfs van de kleine vondsten uit Cors laatste laat hij in zijn foto's nog delen weg. Hij zoekt naar wat je de essentie van het ding zou kunnen noemen. In die zin is de verbinding met abstracte kunst niet ver weg. De fotograaf of kunstenaar die weglaat – en nog meer weglaat – om uiteindelijk in abstracte beelden betekenis toe te kennen aan de dingen om ons heen.

"Deze fotografie past wonderwel bij me", aldus Cor. "Van nature ben ik best wel een drukke man, die met veel verschillende zaken bezig kan zijn. Maar de fotografie maakt me rustig en weloverwogen. Je moet er niet van opkijken als ik zomaar ruim een uur bezig kan zijn met een speldenknop of een paar veren. Naast fantasie in mijn foto's wil ik dingen los krijgen van de schaal waarin ze normaal verkeren. Zowel qua afmetingen als het normale gebruik ervan. Ik maak eigenlijk overal foto's: in steden, in het landschap of in begrensde ruimten, waarbij ik eigenlijk steeds zoek naar het minimale, het abstracte of vervreemdende van het beeld. Op deze zolderkamer kan ik

me heerlijk uitleven met allerlei voorwerpen in een kleine studiobox.”
De meeste foto's zijn in zwart-wit, maar Cor vertelt me dat er tegenwoordig wat meer kleur aan te pas komt, weliswaar bescheiden en ingehouden van toon. Zijn bij voorkeur vierkante fotoformaat biedt harmonie en evenwicht in zijn beelden. De sequenties zijn iets van het laatste jaar.
“Ik ben op dit moment heel geïnteresseerd om beweging in mijn beelden te brengen. Niet alleen letterlijk, maar ook suggestief. Soms doe ik dat in de nabewerking, maar het werkt voor mij ook heel goed door foto's in sequentiële reeksen te combineren.”

Bij mijn vertrek refereert Cor nog even aan zijn motto 'fotografie is magie'. Heel begrijpelijk voor een fotograaf die ons de werkelijkheid van alledag op een geheel eigen wijze voorschotelt.

Peter van Tuijl

